

Bir Öğrenci Gözü İle Arapça Dil Eğitim Kampına Bakışım

Trabzon / Of'ta gerçekleştirilen **"45 Günde Arapça Anlama ve Konuşma Melekesi Kazandırma Kampı 2014"** programına öğrenci olarak katılmıştım. O zamanlar FSM Vakıf Üniversitesi İslami İlimler bölümünün hazırlık sınıfını yeni bitirmiştım. Okulumuzun hazırlık eğitimi çok iyi olup, bölümde kaliteli ve işinde oldukça maharetli Arap ve Türk hocalarımız bulunmaktaydı. Hazırlık sınıfını geçmiştim fakat bir sıkıntı vardı; **"ben konuşamıyordum"**.

Konusurken fiil çekimlerini düşünmekten cümleye giriş yapamıyordum. Hazırlığı bitiren bir öğrenci olarak bu benim için inanılmaz bir problemdi ve üzüntü kaynağımdı. Korkmadan, çekinmeden, akıcı bir şekilde nasıl Arapça konuşabilirim? Ne yapmam gerekiyor? Gramerim gayet iyiydi ve kelime dağarcığım da yabana atılacak cinsten değildi ama bunların hiçbiri ne yazık ki konuşmama yeterli olmuyordu.

Yoksa tüm bu bilgiler, konuşmanın önünde birer engel miydi? Derken kafamdaki bu sorunun cevabını kampımızın ilk gününde Ahmet Ziya İbrahimoglu hocamız şöyle verecekti: **"Konuşmak insana has bir durumdur ve bunun için insanın bebeklik dönemine bakmak lazım. Yeni doğmuş bir bebek belli bir zaman sonra konuşmaya başlar; peki ama hangi gramer ya da kelime bilgisiyle? Gramer ve kelime hazinesi olmayan, okuma yazma bilmeyen bir bebek ne tür bir özgüvenle konuşabilmektedir?"**

Bu sorular ve ardından gelen cevaplar o kampa gelen tüm öğrenciler için şevk ve umut kaynağı olmuştu. Düşündüğümüzde, bebeklerden daha fazla bilgi ve malzememiz var ama bebeklerin herhangi bir dili öğrenirken yaşadığı doğallık ve rahatlığı hissedemiyoruz ve daha da önemlisi bebekler konuşmaya başlarken gramer hatası yaparım diye bir endişeye kapılmadan süreci yaşayıp devam ettirdiğini bildiğimiz halde biz ettiremiyoruz. Bu zihin açıcı soru ve cevaplarla özgüven kazanmaya başlamıştık ilk günden itibaren...

Eğitimin bir gönül işi olduğunun en canlı örneği olarak bu dil kampını gösterip zikretmeliyim. Bu dil eğitimi, ailece bir hizmet ve sevdanın vücut bulmuş haliydi. Programın samimi ve sevimli yanlarından bir tanesi de, bir baba ve kızlarının muhteşem gayret ve özveri ile dil öğretmedeki istek ve arzularıydı. Kampta buna şahit oluyorsunuz ve sizin de aynı miktarda gayretiniz artıyor; dili anlamak, öğrenmek ve konuşmak için...

Programın ilk kuralı 45 gün boyunca hiçbir şekilde Türkçe konuşmamaktı. Şayet konuşursanız her kelime için 1 TL ödemek zorunda kalıyorsunuz. Eğer böyle bir sistemle hazırlık sınıfını okumuş olsaydım kesinlikle bülbül gibi Arapça konuşabiliyor olurum. Türkçe konuşmamak, derdini, kıra döke de olsa, Arapça ifade etmeye çalışmak elbette kolay olmuyor; bazı zorluklara da göğüs germeyi gerektiriyordu ama insan zorlanmadan kendi kapasitesini görüp anlayamıyor maalesef...

Bu bakımdan sizi size tanıtan ve fark ettiren bu sistem ile başarıyı garanti edebiliyorsunuz. Bu programa katılıp verim alamayan hiçbir öğrencinin olduğunu zannetmiyorum. Herkes aynı oranda rahat Arapça konuşamıyor olsa da geldiklerinden çok daha büyük bir özgüvenle Arapça konuşabildiklerinde hiç şüphem yok. Programda fiili eğitim aldığımız dönemde, sonlara doğru, Trabzon **Uzun Göl'e** bir gezi düzenlenmişti. Amaç tabii ki orada fazlasıyla mevcut bulunan Araplarla Arapça konuşma imkân ve fırsatı yakalamaktı ve hemen herkes en az bir iki Arap turist ile konuşmaya çalışmıştı. O an için bu durum bizi çok motive etmişti...

Son söz olarak: Dil öğrenmek, pek çoğumuz için sancılı bir süreçtir maalesef. Özellikle ülkemizde ilkokuldan itibaren gördüğümüz İngilizceyi bile konuşan insan sayısı çok sınırlı kalmaktadır. Biraz araştırıp soruşturduğumuzda pek çoğumuzun sıkıntısı **“anlıyorum fakat konuşamıyorum”** kalıp cümlesi ile ifade edilmektedir.

Birilerinin bize geleceğinden endişe ediyor oluşumuz durumu biraz daha çıkmaza sokabiliyor. Bu durumla alakalı, kampın ilk gününde, Ahmet Ziya hocamız bize inanılmaz özgüven aşılamıştı **“derdinizi ifade edecek kadar öğrenin yeter, profesyonel konuşmanız gerekmiyor. Hata yapabilirsiniz, aklınıza kelime gelmiyor olabilir, hemen derdini başka bir kelime ile anlatmaya çalışın.”**

Bunlar önemli direktiflerdi ve hepsini **Uzun Göl’de** kullanıp uygulamıştık. Kıymetli, birikim ve tecrübeli insanların birikimlerinden istifade etmek, bizim için bir zaman tasarrufudur. Onlara kulak kabartmalı ve önem vermeliyiz. İşini severek yapan insanların enerjisi her daim hissedilir ve sizi başarıya da götürür. Dil eğitimini samimi bir gayretle yaptırın insanlar günümüzde yok denecek kadar azdır.

Ama en önemlisi içimizden birilerinin dertlerimizi sahiplenip onlar için çözümler üretmesi kadar onların da takdir edilmesi kendilerine sahip çıkılması gerektiğidir.. Bu bakımdan, bu kampın, gözünüzü kırpmadan katılabileceğiniz bir Arapça dil kampı olduğunu söyleyerek sözlerime son vermek istiyorum. Çok faydasını gördüğüm bu eğitime emek veren herkesten Allah ebeden razı olsun... Muhabbetlerimle...

Semiha DEMİR

2014 Arapça Dil Kampı